

[Finn Christensen.]

virkeligheden er tale om nu, er at gå ind i en konkret forhandling og træffe realistiske politiske beslutninger. Der forekom ikke mig at være ret meget, der skilte vandene, når jeg lyttede til, hvad hr. Niels Helveg Petersen sagde, og til ministerens oplæg. Jeg har set i pressen, at man har prøvet på at skyde ministeren i skoene, at han skulle have fået kolde fødder i denne sag, ikke mindst efter at man fra lokalt hold har øvet pression. Det har jeg ikke snakket med ministeren om, og jeg går heller ikke og måler ministerens fodtemperatur, men jeg vil vove den påstand afslutningsvis, at nu har dette folketing en enestående chance for at rette op på, hvad man i 30-35-40 år ikke har kunnet tage sig sammen til, og hvis der er nogen, der må få kolde fødder, hvis vi bliver færdige med at behandle denne sag uden at nå til et fornuftigt resultat, så er det folketinget og ikke ministeren. Men jeg er nu helt sikker på, at der er den politiske vilje her i folketinget til at nå en løsning, for hvis ikke vi løser sagen nu, taber vi den uhjælpeligt på gulvet. Der er ingen vej udenom. Jeg er af den opfattelse, at de, der i dag snakker om, at dette her bliver et stort uhyre, som ikke bliver til at administrere, i virkeligheden bare prøver på at snakke udenom. Der sidder masser i denne sal — ja, der er nu ikke så forfærdelig mange, men hvis der havde siddet flere, ville der have været en hel del af dem, der inderst inde havde den opfattelse, at vi aldrig skulle have haft ét eneste amt i dette land. Det er disse mennesker, der i dag, om jeg så må sige, er blevet kloge for sent. Men nu har vi altså fået denne kommunale struktur, med amter; vi fik den i 1970, og hvis vi nu prøver på at bryde den op igen, sætter vi hindringer i vejen for en fornuftig decentralisering af en lang række opgaver, som staten i dag har. Vi sætter en bremse for gennemførelsen af socialreformen, og vi laver det hele til én stor undskyldning for ikke at gøre noget. Det har dette folketing gjort så ofte før. Jeg håber ikke, det gør det i denne sag.

Boligministeren (Helge Nielsen): Det har fra flere sider været nævnt, at man savner landsplanlægningen, og jeg skal bestemt ikke erklære mig uenig i denne betragtning. Men jeg mener dog, vi skylder planlægnin-

gen gennem det sidste årti at fremhæve, at både de skiftende regeringer og det høje ting gennem egnsudviklingsloven, gennem beslutninger om placering af universiteter og højere læreanstalter, gennem motorvejsanlæg, gennem udflytning af statsinstitutioner, gennem udbygningsordninger og gennem kommunalreform på mange, mange områder har landsplanlagt, og at det udførte landsplanarbejde på visse områder har været en støtte for alt det, der her er sket. Man kaldte måske ikke de trufne beslutninger for landsplanlægning, men det er faktisk det, der har været tale om.

Det, regeringen nu tilstræber med det tidligere bebudede forslag til lov om lands- og regionplanlægning, er en bedre koordinering og målsætning for lokalisering, arealanvendelse og ressourceforbrug samt for bedre miljøer. Det er en systematisering af baggrunden for tingets og regeringens beslutninger, vi tilstræber. Det er fortsat tinget, der skal være den besluttende instans i disse sager. Landsplanlægningen vil ikke være en løsning, endsige en engangsløsning, på alle problemer og vanskeligheder, vi møder og vil møde. Der vil stadig opstå og fortsat være problemer, der kræver en løsning fra sag til sag. Men eksistensen af en løbende og effektiv landsplanlægning vil bedre kunne klarlægge problematikken og de mulige løsninger. Derfor må der gøres en indsats for at fremme denne landsplanlægning.

Der har af flere ordførere været nævnt de problemer, som blev rejst af amtsrådene på Sjælland ved deres fællesmøde den 27. marts. Amtsudvalgene mener, at tiden er løbet fra tanken om et storamt for hovedstadsområdet, idet mange af de opgaver, der skal løses, rækker langt ind i de tilgrænsende amter. Man havde den opfattelse, at samarbejdet mellem de sjællandske amtskommuner bør lovfæstes med henblik på en effektivisering.

Må jeg dertil sige, at uanset hvorledes man fastlægger administrative grænser og dermed grænser for planlægningen, vil det ikke kunne undgås, at der opstår behov for samarbejde om fysisk planlægning på tværs af sådanne grænser. Sådanne problemer må kunne løses over amtsgrænserne. Endvidere vil en udbygget landsplanlægning kunne medvirke til, at adskillige grænseproblemer kan løses uden større komplikationer. Det